

ZUIDWEST JORVIK

0 5 10 20 30 40 50 KM

Star
Stable

Soul Riders

Het eiland van de paarden

Helena Dahlgren

Vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

kluitman

*Je zult ik weet niet waarnaartoe gaan,
om ik weet niet wat te zoeken!*
Uit *Agnes Cecilia*,
geschreven door Maria Gripe

Nur 283/W022001

Bisac JUV002130

© MMXX Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Star Stable Entertainment AB

© MMXX Tekst: Helena Dahlgren

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Ferly.

Oorspronkelijke titel: *Soul Riders: Jorvik Calling. A Star Stable Novel*

Nederlandse vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Soms dwingt het leven je om een beslissing te nemen die de toekomst voor altijd zal veranderen.

Het is waar dat je je eigen weg gaat. Het is ook waar dat je invloed hebt op je toekomst. Maar soms... Soms kiest het lot voor jou.

Er is een oud verhaal over een meisje op een paard dat de wereld redt. Haar licht en wijsheid zullen een einde maken aan de duisternis en de chaos. Zij zal alles in orde maken. Alles.

Ben jij dat meisje?

Proloog

Heel lang geleden lag er in de koude zee een dor en droog eiland waar duisternis heerste.

Op een dag viel er een ster naar beneden. Uit zijn vlam-mende gloed verscheen er een meisje op een paard. Ter-wijl ze langzaam over de zee reed, temden de hoeven van haar paard de wilde golven.

In haar rechterhand hield ze het licht van het leven, in haar linkerhand een gouden harp. Door de muziek van de harp kwam de natuur tot bloei. Het meisje legde het licht op de grond van het eiland, waarna hoop en leven de koude leegte vulden.

Warmte en licht breidden zich uit over alles wat eerst dood was. Alles was nieuw. Maar de ziel van het meisje verdween en het meisje ook. Ze loste op in de natuur, in de wind, de regen en de dauwdruppels in de ochtend. Sommigen zeggen dat ze daar nog steeds is.

Als je goed luistert, kun je haar horen in het zuivere lied van de vogels of in de zachte aanraking van een briesje op een warme zomerdag.

Het eiland werd Jorvik genoemd. En terwijl het tot

leven kwam, ontstonden goed en kwaad.

Licht kan niet bestaan zonder duisternis en duisternis kan niet bestaan zonder licht. Het gevecht tussen goed en kwaad duurt al duizenden jaren. Ongezien en ongemerkt. In de diepte van de oceaan verstopt zich een duistere kracht. Hij wacht. Hij wacht totdat het tijd is.

Jorvik ligt ergens tussen Noorwegen, IJsland en Groot-Brittannië, waar het eerst een deel van was. Het is een smeltkroes van paardengekken, natuurliefhebbers en oliemaatschappijen. Iedereen zoekt er iets anders: de een bewondert de buitengewone schoonheid van het eiland, terwijl een ander zijn kostbare natuurlijke bronnen plundert.

Sommige bezoekers houden het lot van Jorvik in hun handen, maar de meeste niet. Zij vergeten het eiland al snel. Net zoals je 's ochtends wakker wordt en vergeten bent wat je hebt gedroomd. Als je iets over Jorvik hoort op het nieuws, zul je het al snel weer vergeten. Het is net alsof het eiland niet echt bestaat. 'Ligt Jorvik niet ergens in Scandinavië?' zul je zeggen. 'Bij IJsland misschien?'

Donkere dagen liggen op de loer. Het kwaad rukt aan zijn ketenen, het wil weg! Als dat gebeurt, is alles verloren. Gelukkig is er een geheime groep mensen die zich daartegen verzet: de druïden. De beste druïden worden Soul Riders genoemd.

De Soul Riders zijn uitverkoren meisjes die een speciale band hebben met hun paard. Door die band krijgen ze geheime krachten, die hen helpen om het kwaad te bestrijden. Het lot van Jorvik ligt in hun handen. Zij

kunnen het kwaad afweren en ervoor zorgen dat het zich niet verspreidt. Ze kunnen het eiland in evenwicht houden tot de dag van het laatste gevecht.

Het is lang geleden dat de Soul Riders Jorvik voor het laatst hebben beschermd, maar er gaan geruchten dat de tijd is aangebroken voor een nieuwe zusterhoede.

Het begon allemaal met een levenloos eiland in de zee, maar nu begint het pas echt.

Dit is het verhaal van de laatste Soul Riders.

‘Zijn we er al?’ Deze vraag heeft Lisa al minstens tien keer gesteld sinds ze weer in de auto zitten, ook al hebben ze hooguit tien minuten gewacht. Lisa is vijftien, maar op dit moment heeft ze meer het gevoel dat ze vijf is.

Haar vader glimlacht alleen maar en trommelt zachtjes met zijn vingers op het stuur. ‘Ze kunnen ons elk moment eraf laten, Isa,’ antwoordt hij. ‘Ze zijn al begonnen met lossen.’

‘Het lijkt wel alsof we hier al uren zitten,’ moppert Lisa. Ze ergert zich altijd een beetje aan haar vroegere koosnaampje. Het doet haar denken aan een vastbesloten klein meisje met warrig, rood haar. Het meisje had mollige wangen en een T-shirt met een paard erop. Paarden. Altijd maar paarden.

Het meisje was steeds op weg ergens naartoe. Ze liep haar vader of haar moeder achterna, of de kat. De kat die alles van haar accepteerde en opgekruld aan haar voeten lag.

Isa is de fotoalbumversie van Lisa, denkt Lisa. Het is verleden tijd. Geschiedenis. Isa lijkt totaal niet op de Lisa van

nu, die in een oud busje zit, de Lisa die wacht totdat haar nieuwe leven gaat beginnen.

Alweer.

Haar stem klonk net een beetje zeurderig. Geen wonder, denkt Lisa. Ze heeft de hele nacht gedraaid en gewoeld in het oncomfortabele bed op de boot. Haar vader was meteen in slaap gevallen, maar Lisa had vooral wakker gelegen. Ze voelde elke beweging van de boot onder haar en ze had geprobeerd om het gesnurk van haar vader niet te horen.

Door het slaapgebrek voelde haar hoofd zwaar en mistig. Alles was raar. Ze bevond zich in de schimmige wereld tussen wakker zijn en slapen. Een wereld die ze bijna vast kon pakken – en toch ook weer niet.

Stampende hoeven. Een langzame draf die overgaat in een woeste galop. Een angstige gil – van haar? – en dan stilte. Duisternis. Lisa knippert hard met haar ogen, in een poging om de nachtmerrieachtige beelden weg te jagen.

Haar vader glimlacht en buigt zich naar haar toe om haar haren te strelen. ‘Wacht maar gewoon af totdat we aan land zijn. Ik weet dat ik je wat foto’s heb laten zien van het eiland, maar je krijgt er een betere indruk van als je het zelf ziet. Het lijkt op niets wat ik ken. Het is echt heel speciaal!’

Lisa glimlacht braaf terug. Ze snapt niet hoe haar vader zo enthousiast kan zijn om zes uur ’s ochtends. Over wat dan ook.

Natuurlijk heeft ze foto’s gezien van Jorvik. Hoge bergpieken, zacht glooiende heuvels in een intense groene

kleur die bijna niet echt leek. En dan rondom het eiland de diepe, blauwe zee. Schijnbaar eindeloos. Ze moest denken aan de sprookjes die ze las toen ze klein was. Het enige wat nog ontbrak, was een regenboog.

Ze probeert zichzelf voor te stellen in een sprookje, in een magisch land. Gewone Lisa in haar versleten spijkerbroek en oude sweater, met haar koptelefoon om haar hals of rustend op haar rode knot. Maar het beeld wil maar niet komen.

Ze zitten in een gehuurde bestelbus vol met verhuisdozen en wachten totdat ze van de veerboot af kunnen rijden. Lisa trekt haar koptelefoon over haar oren en verdwijnt in een van haar favoriete liedjes. Dat helpt meestal. Maar vandaag niet.

Na een paar seconden geeft ze het op. Ze laat haar koptelefoon zakken en kijkt naar de karavaan auto’s en vrachtwagens die langzaam van de klep af rijden. Ze zijn al meer dan twee dagen onderweg, eerst in de auto en toen op de veerboot. En nu zijn ze eindelijk aangekomen op Jorvik. Hun nieuwe thuis. Lisa’s vader gaat bij een van de grote boormaatschappijen werken en Lisa gaat maandag naar school.

Ze weet niet wat ze moet verwachten. Wat heeft dit rare eiland haar te bieden, behalve een gigantisch olieplatform, een mooie omgeving en een heleboel paarden?

Ooit was Lisa gek op paarden. Toen zou ze het geweldig hebben gevonden om op een eiland als Jorvik te kunnen wonen. Een eiland waar paarden het belangrijkste lijken te zijn. Maar nu niet meer. Niet sinds het ongeluk van drie

jaar geleden. Het ongeluk waarbij haar moeder overleed. Elke keer als Lisa daaraan denkt, verscheurt het verdriet haar als een vraatzuchtige wolf. Dus probeert ze het niet te doen.

In de drie jaar na het ongeluk heeft ze geen paard meer aangekeken. Alle posters, boeken, kleren en films – alles wat haar herinnerde aan het ongeluk – heeft ze weggehaald. Lisa wil niks meer met paarden te maken hebben. Alleen al de gedachte aan paarden doet pijn.

Het meisje is in shock maar bij bewustzijn,
geen zichtbare verwondingen. De vrouw is dood.

De duisternis, de inktzwarte wanhoop, kunnen altijd naar boven komen. Elk moment van de dag. Overal.

Haar vader zet de radio aan en even later klinkt er een liedje van Madonna. Ze beginnen allebei meteen mee te zingen. Dan kijken ze elkaar aan en glimlachen. Maar hun glimlach stopt bij hun ogen.

Dit was het lievelingsliedje van Lisa's moeder. Geen van beiden zegt iets. Het hoeft niet. De pijn weerkaatst door de auto, helemaal naar achteren, naar een grote doos. Daarin ligt een foto van Lisa's moeder.

Lisa slikte moeizaam. Een verbleekte foto is alles wat er van haar moeder over is. Ze komt nooit meer terug.

Soms is Lisa bang dat ze haar moeder zal vergeten. Dat ze al die details vergeet die ze twaalf jaar lang vanzelfsprekend vond. Zoals alle kinderen die vanzelfsprekend vinden – totdat ze weg zijn.

Het is net alsof die details langzaam vervagen. Gelukkig is er muziek. Twee tonen van dit liedje en haar moeder is terug. Levensecht. Ze danst door de keuken. In één hand houdt ze een spatel en met de andere houdt ze stevig Lisa's hand vast. De zon stroomt door de ramen.

Haar oppervlakkige, hijgende ademhaling vlak naast de zware ademhaling van Lisa. De bodemloze duisternis toen haar ademhaling steeds langzamer ging. Haar snelle, oppervlakkige hartslagen, als van een ziek dier. Toen de ambulance kwam, was haar wang zacht en warm naast die van Lisa. Toen ze haar moeder weer zag, was ze in het ziekenhuis. Tegen die tijd was haar wang koud geweest. En wasachtig, als van een pop.

Lisa knippert hard met haar ogen en kijkt naar buiten, zodat haar vader niet ziet dat ze huilt.

Denk niet aan mam.

Denk niet aan paarden.

Waar moet ik dan aan denken?

Lisa heeft er niet bepaald zin in om op Jorvik te gaan wonen. Ze kent er niemand, is niemand. Ze moet weer helemaal bij het begin beginnen. Ik moet gewoon goed mijn best doen, denkt ze, terwijl ze uit het raam staart.

Lisa is eraan gewend om nieuw te zijn. Door het werk van haar vader heeft ze in Texas, Noorwegen (twee keer) en Alaska gewoond, en nu dan op Jorvik. Ze is eraan gewend om nooit ergens echt thuis te zijn. Om nooit echt deel uit te maken van een groep.

Ze weet wat het is om telkens opnieuw te moeten beginnen. Om steeds weer de namen van haar klasgenoten te